

WAARHEEN, WAAROM

‘Telkens weer een verrassing’

EM VRAAGT ELK NUMMER EEN EUR-MEDEWERKER OM EEN CULTURELE TIP. FILOSOFE TINA RAHIMY DOET ONDERZOEK NAAR VLUCHTELINGENKUNST EN ADVISEERT ONS OM EENS AAN TE SCHUIVEN BIJ DE WEKELIJKE ONTBIJTEN VAN SANDERSGELUK

Een ontbijt als culturele activiteit? “Sandersgeluk is een kunstenaarscollectief, met onder anderen een theatermaker en een beeldend kunstenaar. Die willen mensen bij elkaar brengen en kijken wat er gebeurt. Het gaat om kruisbestuivingen van verschillende disciplines. Elke woensdag staat de deur open en is iedereen welkom, of je kunstenaar bent of niet.”

Wat voor mensen komen erop af? “Echt van alles en nog wat. Ze richten zich heel erg op de wijk, dus er lopen ook vaak kinderen binnen. Hun hoofdkwartier is een soort creatieve broedplaats, je kunt zelf met programma-ideeën komen. Ik heb laatst een avond over twijfel georganiseerd. Zit je urenlang met onbekenden te discussiëren over de maatschappelijke en politieke waarde van twijfel.”

Wat is het doel van de ontbijten? “Dat is er niet echt. Er wordt in ieder geval niet van tevoren over nagedacht. Het is telkens weer een verrassing wat er gebeurt. Het idee is dat je op heel veel niveaus op een intensieve manier met elkaar kunt samenwerken. Dat is een hele optimistische houding. Niet altijd mijn houding, maar het heeft wel zijn charmes.” GM

De wekelijkse woensdag werkontbijten (WWWO), elke woensdag tussen 8.00 en 10.00 uur; Pupillenstraat 68 (Rotterdam-West); meer info: sandersgeluk.nl

UIT/GAAN

De Oasebar

BIER: € 3,25 (HEINEKEN)
SFEER: 8

Schilderstraat 24

STUDENTIKOOSHEID: 3
SJANSKANSEN: 4

Dagen zonder daglicht

DE OASEBAR IS EEN VAN DE OUDSTE NACHTCAFÉS VAN ROTTERDAM. DE REPUTATIE IS NIET AL TE BEST EN HET PUBLIEK BEHOORLIJK WAZIG. MAAR VOOR ECHE DOORZAKKERS IS HET EEN MOOI AVONTUUR.

Over drempels gesproken. Normaal doen horecagelegenheden er alles aan om klanten naar binnen te krijgen. Maar bij de Oasebar moet je zelf je best doen. Naast de deur zit een ronde, koperen bel, waarop je moet drukken om binnen te komen. Hij rinkelt in het halletje. Wachten, beweging achter het glas. De portier, een beer van een vent met een rond hoofd en tatoeages op zijn armen, doet de deur open. Een onderzoekende, niet onvriendelijke blik. “Het is nog niet druk”, zegt hij, waarop hij uitnodigend een stap opzij zet. Binnen.

Het is groter dan je van buiten verwacht. Met een lange bakstenen bar, groezelige rode vloerbedekking, gokkasten en plastic varens ter decoratie. Boven, na een klein trappetje, doen grote wijnvaten dienst als tafels en verschuilt een beeld van een jazzmuzikant zich in een rossig schemerisje. Het houdt het midden tussen een café op de Amsterdamse wallen en het interieur van een parenclub. Oud-Hollands gezellig, met Frans Bauer en André Hazes op de speakers. En toch ben je een beetje op je hoede.

De barvrouw is een stevige blondine die elk drankje turft en haar pen wegsteekt in een aanzienlijk décolleté. Ze is midden twintig, maar heeft zich al neergelegd bij het harde bestaan. Overdag slaapt ze, soms wel tot acht

uur 's avonds, en 's nachts staat ze hier, tussen de travestieten, taxichauffeurs en cokedealers. Gek publiek, waarvan het gros vast geen belastingaangifte doet. De uitsmijter haalt zijn schouders op. Hij heeft alles wel zo'n beetje gezien. Op zijn twintigste lag hij met de commando's in Kosovo. Nu is hij vierendertig. De helft van zijn strijdmakkers zit nog steeds in het leger. De andere helft is dood of gek geworden. Hij slaat op zijn buik, veilig ingepakt door een kogelvrij vest. Ruim tien jaar geleden, toen hij nog bij het Tramhuis stond, heeft hij er vier moeten incasseren. Hier heeft hij het nog nooit meegemaakt. Hij klopt het af. Natuurlijk, er staat weleens iemand een pistool te laden. “Maar dat lossen we meestal met woorden op.” De karaoke is verdwenen. Wat ooit het handelsmerk was van de kroeg, moest wijken voor de nachtrust van de buren. Aan de openingstijden is gelukkig niets veranderd. De Oasebar bestaat als sinds 1956 en is een van de eerste Rotterdamse zaken met een nachtvergunning. Om elf uur gaan de deuren open en rond een uur of drie, als de Witte de Withstraat sluit, wordt het druk. Dan gaat het feest vervolgens door tot zes uur. Of, als het gezellig is, nog langer. Elke dag weer. En dat is op een vreemde manier een soort geruststelling. GM